

„Азъ дѣте ли съмъ ил' царь!?
 Кой е тука господарь!?
 Ще отида!“ — Тукъ той тропва,
 Вънъ излиза, врати хлопва...
 Княза отъ прозоръ красивъ
 Гледа вънка мълчаливъ:
 Вечъ морето не бѣснѣе,
 Тихо салъ чело бърчѣе.
 Ей въ лузурни далнини
 Гледа флота се яви —

Тамъ тъкачка и готвачка,
 Па и стара Бабавачка.
 Всички гледатъ къмъ брѣга —
 Чудно чудо на свѣта.
 Ей топове загърмяватъ,
 И камбани зазвѣняватъ.
 При морето Гвидонъ самъ
 Срѣща славни царъ Салтанъ
 Съсь готвачка и тъкачка
 И зла сватя — Бабавачка.

Флотата на царъ Салтана,
 Плува вечъ по океяна.
 Скача князь Гвидонъ тогасъ,
 Па завиква съ веселъ гласъ:
 „Майко, миличка добрице,
 И ти младичка царице —
 Я поглежте: ето тамъ
 Иде татко — царъ Салтанъ!“
 Флотата вечъ приближава,
 Тръба княза направлява:
 На куверта отдалечъ
 Съ трѣба гледа царя вечъ.

Мълкомъ царя води той
 Къмъ палата дивенъ свой.

Стигатъ царскитѣ палати,
 При вратитѣ въ брони злати
 Вечъ приготвени стоятъ,
 Царя въвъ очи слѣдятъ —
 Тридесетъ и три юнака,
 Отборъ млади здравяка,
 Всички равни до единъ
 Вожъ имъ Черноморъ саминъ.
 Царя влиза въвъ дворове.